

Sfatul popular și activitatea culturală

Sprrijin ope- rativ, concret, eficace

Reșița — ieri și azi

Sarea — o mare bogăție

Mărturii despre ION CREANGĂ

Noi blocuri de locuințe pe magistrala Nord-Sud din Capitală

SPARTACHIADA DE IARNĂ A TINERETULUI

O TRADIȚIONALĂ ÎNTRECERE

La 1 decembrie s-a dat în întreaga țară startul în ediția 1964/1965 a Spartachiadei de iarnă a tineretului. Această tradițională întrecere va constitui, așadar, punctul principal de atracție a maselor largi de iubitori ai sportului pe întreaga perioadă a „sezonului alb”. Pregătită din vreme de către consiliile asociațiilor sportive cu sprijinul larg al organizațiilor de bază U.T.M. — la sate — al căminelor culturale, Spartachiada de iarnă a tineretului se află în plină desfășurare. Până la 10 februarie — când se încheie prima etapă, pe asociații sportive — sutele de mii de iubitori ai sportului de la orașe și sate își vor disputa înțietatea în competiții de schi, patinaj, săniuțe, gimnastică, orientare turistică, tir, șah, tenis de masă, haltere și trîntă. Cei mai buni, învingătorii primei etape, se vor întrece apoi în fazele superioare ale competiției care, la unele sporturi, ajung pînă la reuniuni regionale.

Spartachiada de iarnă a tineretului constituie unul din principalele mijloace competiționale de angrenare a unor mase largi de oameni ai muncii, îndeosebi a tineretului, în practicarea organizată și sistematică a sportului. Pentru realizarea acestei sarcini trasată de partid și guvern mișcării sportive din țara noastră se impune o susținută muncă de organizare și popularizare a competiției, de mobilizare a tineretului la startul întrecerilor. Fi-rește, în principal această sarcină revine consiliilor asociațiilor sportive și organizațiilor de bază U.T.M. La sate este însă nevoie de o strînsă colaborare a acestor factori cu conducerile căminelor culturale.

În ce constă ajutorul pe care-l pot aduce căminele culturale la popularizarea, organizarea și desfășurarea întrecerilor Spartachiadei de iarnă a tineretului? La această întrebare vom încerca să dăm răspuns în rândurile care urmează.

Primul lucru care trebuie făcut de către conducerile căminelor culturale este acela de a populariza, prin intermediul jurnalelor vorbite, al afișelor etc., marea competiție de mase a iernii: Spartachiada de iarnă a tineretului. Prin lozinci, prin articole scrise la gazetele de perete, prin conferințe despre sport trebuie să se arate tineretului importanța acestei manifestații sportive, regulamentul întrecerilor, scopul ei. Cu sprijinul tehnic al asociațiilor sportive și al birourilor secțiilor pe ramură de sport trebuie să se alcătuiască graficele de concurs în care să se arate locul și data de desfășurare a diferitelor întreceri, tragerea la sorți a meciurilor, arbitrii etc.

Încă înainte de ziua în care se desfășoară competiția e bine să se facă un strict control al condițiilor de concurs. Amenajarea locurilor unde vor avea loc disputele trebuie să preocupe intens toți acești factori. Căminele culturale, împreună cu consiliile asociațiilor sportive și organizațiile de bază U.T.M., au datoria să se îngrijească de achiziționarea materialelor de concurs. Astfel, pot fi realizate cu resurse locale haltere populare, pot fi confecționate piese de șah, săniuțe și schiuri etc. Este o frumoasă și utilă tradiție a sportului nostru ca în ajunul marilor întreceri de mase meș-

teri pricepuți, entuziaști iubitori ai sportului, să confecționeze cu o artă de neîntrecut diferite materiale sportive. Acest lucru trebuie stimulat în continuare.

Tot cu sprijinul căminelor culturale pot fi deschise centre de învățarea sportului. Consiliile asociațiilor sportive vor desemna tehnicieni pricepuți care să îndrume pașii tineretului spre temeinica cunoaștere a sportului pe care l-au îndrăgit. Cu ajutorul acestor centre se va mări considerabil numărul participanților la întrecerile Spartachiadei de iarnă a tineretului și — implicit — se va dezvolta marea familie a sportivilor.

O altă sarcină care poate și e necesar să fie realizată în strînsă colaborare cu căminele culturale este aceea a îmbinării activității sportive cu cea culturală. Căminele culturale dispun de brigăzi artistice care pot să facă program comun cu cel al sportului, în așa fel ca aceste serbări cultural-sportive să devină tot mai atractive, să stimuleze interesul oamenilor muncii. Acum citva timp, la ședința de analiză a modului cum s-a desfășurat Spartachiada republicană în raionul Drăgășani participanții cereau, pe bună dreptate, conducerilor căminelor culturale din raion și în special casei raionale de cultură să acorde o mai mare atenție competițiilor sportive de mase ce se desfășoară pe plan local. În propunerile și sugestiile lor vorbitorii au subliniat că se pot întocmi frumoase programe cultural-sportive care să completeze, să îmbine armonios întrecerile Spartachiadei cu acțiunile culturale.

Așadar, contribuția căminelor culturale la reușita actualei ediții a Spartachiadei de iarnă a tineretului poate fi majoră. Printr-o rodnică colaborare consiliile asociațiilor sportive, organizațiile de bază U.T.M. și căminele culturale pot contribui din plin la răspîndirea sportului în rândurile oamenilor muncii de la sate. Și Spartachiada de iarnă a tineretului le oferă teren prielnic pentru realizarea acestui deziderat.

VAȘILE GRĂDINARU

Centrul de radioficare din Păuliș-Banat. Directorul căminului cultural Orațiu Niculescu și responsabilul comitetului de redacție Felicia Bunica, în timpul emisiunii „carnet cultural“

SFATUL POPULAR ȘI ACTIVITATEA CULTURALĂ

Una din sarcinile permanente ale staturilor populare este de a îndruma buna desfășurare a activității culturale. În comunele vecine Crivina și Devesel, din raionul Vinju-Mare, această sarcină a constituit o preocupare atentă datorită faptului că președinții celor două comitete executive, tov. Petre Băran din Crivina și tov. Ion Alexe din Devesel, sînt ei înșiși entuziaști activiști culturali.

Prin contribuția voluntară a cetățenilor care au prestat și numeroase ore de muncă patriotică, au fost terminate, anul acesta, construcțiile celor două cămine culturale, iar sălile de spectacole au fost înzestrate cu scaune, cortină de pluș și reflectoare. Grijă pentru ca desfășurarea manifestărilor să aibă loc în bune condiții s-a vădit și prin faptul că aprovizionarea căminelor cu lemne pentru iarnă s-a făcut din timp.

O dată condițiile materiale asigurate, atenția comitetelor executive s-a îndreptat spre organizarea activității culturale și spre îmbunătățirea conținutului acestora pe baza unor planuri de muncă bine întocmite. Comitetul executiv al statului popular comunal Crivina nu s-a mulțumit numai să traseze directorului căminului sarcina să respecte planul, pentru că aceasta nu depinde numai de un singur om. Atunci au fost convocate cadrele didactice pentru a găsi împreună modalitatea respectării cu strictețe a tuturor prevederilor cuprinse în planul de muncă.

Într-o ședință a comitetului executiv al statului popular din Devesel s-a analizat modul cum sînt popularizate cărțile și filmul. Deciziile luate au reușit să indice cu precizie ce anume mai trebuie făcut. După ședință, la sectorul zootehnic al gospodăriei colective s-a înființat o bibliotecă voluntară, iar la panoul din fața căminului se anunță în permanență cele mai noi cărți primite. În legătură cu filmele se fac prezentări înaintea spectacolelor.

Prezența membrilor comitetului executiv la manifestările culturale și chiar la pregătirea acestora le permite să intervină cu promptitudine atunci cînd este cazul. Asistînd la repetițiile unui program al brigăzii artistice, președintele din Crivina a observat că textul nu s-a bazat pe cele mai reprezentative aspecte din viața comunei. Premiera spectacolului a fost amînată, iar consiliul de conducere al căminului a stabilit noi măsuri menite să asigure o mai temeinică documentare pentru găsirea celor fapte care merită să fie aduse pe scenă de brigada artistică.

Puterea exemplului personal dat de președinții statului popular comunal din Crivina, atît prin conferințele ce le ține cît și prin participarea la ma-

nifestările culturale, a determinat mobilizarea, în jurul căminului, a numeroși deputați printre care pe Ștefan Ghelescu, Nicolae Cîrmaciu și Dumitru Pîndici.

În perioada cînd am fost prin cele două comune, se pregăteau sesiunile staturilor populare în care să se discute planul de măsuri pentru activitatea culturală pe timpul iernii. Preocuparea sfaturilor populare este o garanție că și în această perioadă viața culturală va continua să pulseze cu aceeași intensitate la Devesel și Crivina.

A. CROITORU

Din poșta săptămînii

În ultimul timp, la redacție, ne-au sosit numeroase scrisori prin care corespondenții noștri ne informează despre bogata activitate culturală ce se desfășoară în aceste zile în satele și comunele patriei. Ne-am oprit mai întîi asupra corespondenței trimise de Ion Cruceană: „Cînd îți arunci ochii pe dealurile Enculeștilor, Vișane, Rudenilor și Vălenilor vezi numai plantații tinere de meri Ionathan, de peri, cireși și de alți pomi fructiferi. Zile întregi colectiviștii din Șuici au muncit aici: au făcut gropi, au plantat puieți și au cîntat. Cîntecul lor vesel și optimist i-a inspirat pe activiștii culturali în realizarea unui program de brigadă, intitulat chiar Zvon de cînt.

Zvon de cînt și zvon de muncă / De pe deal și de pe luncă / De pe luncă și de pe deal / Cîntă doina din caval / Crește pomul cît un tei / C-a muncit aici Matei...

Matei Gheorghe, Ion Birzoi, Nicolae Dușă și alți colectiviști, care s-au evidențiat în acțiunea de plantare a celor 16 000 de puieți, sînt „eroii“ noului program recent prezentat pe scena căminului cultural din comună. Acesta este primul spectacol din cele șase pe care brigada artistică urmează să le susțină în lunile de iarnă.

De curînd, locuitorii satului de munte Timnovița, raionul Gurahonț — ne scrie corespondentul Octavian Turuc — au avut o surpriză plăcută. I-a vizitat brigada științifică din Hălmeagiu. De mult timp doreau sătenii o astfel de întîlnire...

În ziua respectivă, un mare număr de săteni au urmărit cu mult interes răspunsurile la întrebările ce-i frămîntau. Profesorul Dumitru Birău le-a dat explicații referitoare la modul cum a apărut viața pe pămînt, iar profesorul Iosif Tamaș le-a vorbit despre principalele evenimente politice interne și internaționale și despre Expoziția Realizărilor Economice Naționale a R.P.R. pe care o vizitase. Ceilalți membri ai brigăzii au răspuns la întrebările cu caracter agricol, sanitar etc.

Sătenii s-au bucurat mult de sosirea brigăzii științifice din Hălmeagiu. Comitetul raional pentru cultură și artă — conchide corespondentul — ar trebui să ne mai ofere asemenea ocazii.

În scrisoarea sosită din Gildău, raionul Fetești, corespondentul Constantin Banciu se referă la cîteva aspecte ale intensificării activității culturale în această comună. „Membrii consiliului de conducere al căminului cultural (director Ion Boteanu) se străduiesc să ofere colectiviștilor manifestări variate, bogate în conținut și axate pe specificul muncii lor. Nu demult, în cadrul unei manifestări culturale dedicate colectiviștilor, inginerul agronom le-a expus căile principale ale întăririi economico-organizatorice a gospodăriei lor colective“.

Corespondentul ne aduce la cunoștință că în comuna Gildău în fiecare săptămînă, joia și vineria, se organizează acțiuni speciale pentru femei și tineret. De asemenea, biblioteca prezintă cu regu-

laritate recenzii, simpoziioane, seri literare și conferințe.

Pentru atragerea unui număr mare de cititori — ne relatează profesorul Victor Rusu — tînăra bibliotecară Georgeta Nedelea, din comuna Cerneți, raionul Turnu-Severin, împreună cu colectivul bibliotecii, organizează numeroase manifestări cu cartea. S-au făcut prezentări și recenzii la cărțile nou sosite la bibliotecă: Triunghiul, de Pop Simion, Descoperirea familiei, de Ion Brad și Pasiuni, de Constantin Chiriță. Interesante și atractive s-au dovedit serile de basme pentru copii: Harap Alb și Făt-Frumos din lacrimă, ca și serile de ghicitori și concursuri. Ca urmare a acestei munci, în luna octombrie, s-au înregistrat 200 de cititori noi și 600 de volume difuzate.

Acum, cînd colectiviștii au început din nou să frecventeze cursurile învățămîntului agrozootehnic, biblioteca desfășoară o susținută muncă de popularizare a cărților agrotehnice. În acest scop, la sediul bibliotecii s-au amenajat un colț al cărții agrotehnice și o vitrină a noutăților agrozootehnice.

Scrisori asemănătoare am primit și de la Tache Vasile din comuna Cîndești, raionul Buhuși, Constantin Frîncu din comuna Făcăeni, raionul Fetești, Nicu Boncotă din Cernavodă, Nicolae C. Marin din Turnu-Severin și Pavel Ciurdu din Ineu, care se referă la bogatele manifestări pe care activiștii culturali le oferă colectiviștilor. Tuturor le mulțumim și așteptăm noi vești.

Notă de lectură

EUGEN TEODORU: MICROBUZUL DE SEARĂ*)

Am citit cu plăcere acest mic volum, dar ne-a surprins că Eugen Teodoru, cu văditul său talent, s-a hotărît să înmănuncheze bucăți atît de inegale! Alături de povestirile remarcabile: *Îndoliați fără durere*, *Toți*, *Propunere*, *Microbuzul de seară*, autorul a înțeles să umple volumul cu niște pagini care au darul să scoată mai puternic în evidență valoarea incontestabilă a povestirilor amintite mai sus.

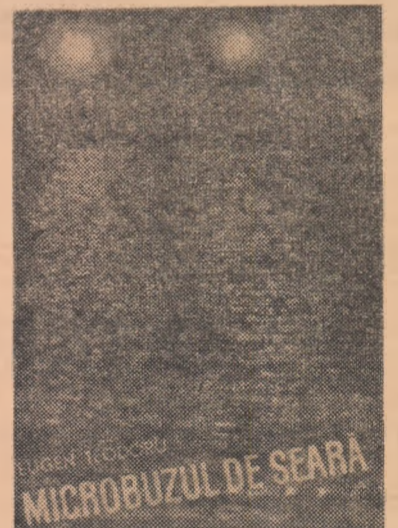
Nota principală a scriitorului Eugen Teodoru este sugerarea. Autorul are arta de a nu spune tot ce știe, pentru a lăsa cititorului libertatea să-i descopere și să-i prelungească intenția pînă la rotunjirea definitivă. De aici, evident, decurge faptul îmbucurător că lectorul va interpreta și amplifica povestirile, potrivit sensibilității, cerințelor sufletesti proprii, înglobîndu-le în asociații de idei ce decurg din felul său de a gîndi. Eugen Teodoru nu-și bruschează nici subiectul nici cititorul. Între acesta din urmă și bucată citită, se creează, pe parcurs, o ambianță de intimitate, o atmosferă în care scriitor și lector colaborează deopotrivă.

Dar, ceea ce este demn de subliniat în povestirile amintite, care merită o atenție deosebită, este, pe de o parte, priceperea sa de a crea un personaj, chiar în cadrul unei povestiri, cu mijloace simple, minime, iar pe de altă parte, măiestria cu care surprinde plastic, cu o mare economie și pondere, anumite momente. De pildă: „Lumina bordului se strecura prin țesătura subțire a

cămășii șoferului, și torsul lui bine făcut se ghicea ca o umbră. Bărbia se sprijinea parcă pe o corolă de lumină care se înălța spre el ca o floare străvezie“ (*Microbuzul de seară*). Sau, acest mic fragment de antologie: „Bătrînul arhivar rămăsese în același pardesiu închis, adăugînd ținutei o pereche de galoși, o umbrelă decolorată. Cortelul îl ținea atît de jos, încît, girbov cum era, părea intrat pe jumătate sub clopotul lui... Din spate își făcea impresia că umbrela căpătase două picioare slăbănoage cu galoși și se mișca de colo pînă acolo... Iedera se scuturase. Prin grilaj se vedea bine. Umbrela rămînea nemișcată, sub un copac scheletic, de pe care curgea apă, zornăind pe calotă ca pe o tobă. La opt fără cîteva minute se muta în fața tribunalului... Atunci, umbrela căpăta două miini, scotea ceasul de la vestă, apoi îl vîra la loc... Pe urmă, umbrela, cu aceleași picioare ostentive, se îndrepta spre piață...“.

Rezultă de aici, că un scriitor care poate realiza atît de pregnant asemenea momente de adevărată artă literară, are un mesaj de scriitor. Însă cum să ne explicăm faptul că Eugen Teodoru n-a simțit și n-a eliminat din fragmentul citat mai sus, stridența „cortelului“?

Vrem, însă, trecînd peste aceste mici accidente reparabile să subliniem insistent povestirea *Îndoliați fără durere*, în care, Eugen Teodoru s-a realizat fără nici o umbră. Subiectul îl putea împinge la violență, pamflet, caricaturizare, căci era propriu disprețului, pămîuirii. E

vorba de unii tineri „îndoliați fără durere“, adică invadați sufletește de dureri ireale, de tristeți imaginare, fiind roși de vermina unui modernism limfatic, parazitărilor. N-au nici o boală decît propria lor inutilitate și nici o altă preocupare decît o lipsă totală de orice grijă. Nu muncesc, nu învață, nu cred în forțele creatoare ale semenilor lor care construiesc o lume nouă. Eugen Teodoru putea să-i biciuiască și avea mijloace literare. Dar el a procedat altfel: i-a descris pe acești tineri așa cum sînt, lăsînd cititorului sarcina de a rosti sancțiunile. Judecata cititorilor, a oamenilor muncii, aplicată în viață, după lectura acestei foarte bune povestiri, este, în ochii autorului, pe bună dreptate, mai operativă decît o concluzie oricît de neînduplecată și intransigentă pe plan literar.

PETRU MANOLIU

*) Editura pentru literatură — 1964

Învățămîntul
agrozootehnic
de masă

SPRIJIN OPERATIV CONCRET, EFICACE

Comitetul pentru cultură și artă al raionului Negru Vodă a luat din timp măsurile necesare pentru ca în această perioadă de intensă activitate culturală, căminele și bibliotecile să prevadă și numeroase acțiuni de propagandă agricolă și manifestări care să completeze cunoștințele căpătate de cursanți în cadrul învățămîntului. Pentru a afla amănunte, ne-am adresat tovarășului secretar Marin Constantinescu. Prima noastră întrebare s-a referit la inițiativele întreprinse de către biblioteci în această perioadă.

S-a încetățenit un bun obicei ca la sfîrșitul fiecărei lecții să se recomande o seamă de cărți și broșuri în legătură cu lecția predată. Cursanților li se pune la îndemînă materialul bibliografic

chiar în sala unde au loc cursurile. Aici se amenajează de fiecare dată un stand care cuprinde lucrările recomandate de lectori. Bibliotecarii s-au mai îngrijit să afișeze liste bibliografice la căminul cultural, la sediul gospodăriei colective și la diferite sectoare de muncă. Dar bibliotecile organizează și alte acțiuni, de mai mare amploare, care să vină în sprijinul cursanților. Este vorba în primul rînd de consfătuirile cu cititorii. Recent, în comuna Albești, după ce s-au popularizat broșurile și cărțile în legătură cu creșterea și îngrijirea tineretului porcine, s-a ținut o consfătuire pe această temă. Din discuțiile ce au avut loc cu acest prilej a reieșit cît de folositoare le este lectura pentru îmbogățirea cunoștințelor.

Pentru că ați vorbit de îmbogățirea cunoștințelor pe calea lecturii, cit și prin cunoașterea directă a experienței înaintate, presupunem că se vor organiza și alte manifestări de către căminele culturale.

În primul rînd trebuie să amintim călătoriile pe hartă în cadrul cărora colectivității află lucruri interesante din activitatea unor gospodării colective multimilionare din raionul Negru Vodă. Tot în scopul împlinirii cunoștințelor teoretice cu practica se vor organiza, sub egida comitetului raional de cultură și artă și a consiliului agricol raional, vizite la gospodăriile colective frunțase din Comana, Cobadin, Topraisar, Tătaru, Pecineaga și la Stațiunea experimentală Palas. După aceste vizite, la fiecare cămin cultural se inițiază discuții în cadrul cărora inginerii sau colectivității frunțase dau lămuriri suplimentare. Deoarece discutăm despre răspîndirea experienței înaintate trebuie să subliniem aportul în această direcție al brigăzilor științifice care în această iarnă vor străbate raionul poposind în fiecare comună.

Știm că în raionul Negru Vodă serile de calcul au fost deosebit de apreciate de către colectivități. În ce măsură tematica lor va veni și de astădată în sprijinul cursanților?

Permanenta colaborare între directorii căminelor culturale și lectori va permite programarea acelor seri de calcul care să vină în completarea cunoștințelor predate la cursuri. Astfel, unele cămine din cuprinsul raionului pregătesc seri de calcul despre: „Ce înseamnă o pierdere zilnică de un litru lapte de la o vacă furajată”, „Cu cît va crește fondul de bază al gospodăriei colective dacă realizăm cifrele de plan în sectorul păsări și la lapte”, etc.

La sfîrșitul anului trecut de învățămînt agrozootehnic, concursul „Cine învață, cîștigă” s-a dovedit a fi o acțiune culturală eficientă. Ce veți întreprinde în continuare pentru ca această formă de manifestare să ajute la însușirea temeinică a cunoștințelor?

În planul nostru de activitate nu am prevăzut încă organizarea concursului amintit. Aceasta nu înseamnă însă că nu vom lua, de acum încolo, toate măsurile pentru asigurarea unei bune participări la cursuri și în vederea însușirii celor predate, ceea ce va însemna de fapt pregătirea în vederea concursului.

Considerăm că bogăția și varietatea manifestărilor culturale legate de problemele economice ale gospodăriei colective vor reuși să contribuie, în mare măsură, la succesul învățămîntului agrozootehnic de masă din cuprinsul raionului Negru Vodă.

N. DENDRINO

ÎNTÎMPLARE PE OLT

La Drăgășani, Oltul își desface albia în două brațe, dînd naștere la o insulă cu o suprafață de vreo două sute de hectare. Aici, pe insulă, colectivității din Voicesti și-au înjghebat o tabără de vară pentru oile și vitele gospodăriei, căci iarbă este din belșug. Buni gospodari, ei au ridicat aici saivane, au amenajat ocoale pentru vacile cu lapte și adăposturi pentru viței.

În ultimele zile, acum cînd toamna venise cu belșug, dar și cu vînt și ploaie, colectivității din Voicesti zoreau recolta-tul porumbului. Recolta le-a răsplătit munca din plin obținîndu-se în medie cite 4 200 kg porumb boabe la hectar. Colectivității își adunau bucuroși rodul muncii lor. Într-o noapte însă, Oltul începu să crească îngrijitor, iar paznicul de noapte de pe insulă trimise grabnic după ajutoare. Sosită în sat, în puterea nopții, vestea a pus toată lumea în picioare. În mai puțin de o jumătate de ceas, un autocamion cu 30 de oameni și altul ducînd un caiac, au pornit în goană mare spre Drăgășani, singurul loc unde se putea trece apa, deoarece podul făcut de colectivități fusese luat de ape. Pe insulă erau peste 2 000 de oi, 105 vaci cu lapte, 12 viței, capre și porci. Între timp, apele creșteau amenințînd cu inundația întreaga insulă. Ciobanii adunaseră oile speriate pe o ridicătură de pămînt. Mai jos, la șoproanele vacilor cu lapte, situația era însă mult mai grea. Apa acoperise tot și creș-

tea neîntrerupt. Cînd cei 30—40 de oameni, în frunte cu Vasile Cioadă, președintele gospodăriei, și cu Ilie Călin, brigadier zootehnic, au ajuns la mal situația era destul de îngrijorătoare.

Bun inotător, Ilie Călin n-a mai așteptat caiacul care nici așa nu putea ține 30 de oameni, ci a sărit în valuri, inotînd curajos pînă la locul cu pricina. Ceilalți, printre care Florea Drăghici, Ilie Costea, Ilie Ristea și mulți alții au luptat din răspuțeri cu apele pînă au ajuns pe insulă. Lupta cu apele a ținut de la 3 noaptea și toată ziua următoare, pînă seara tîrziu. Viriți în apă pînă la gît, curajoșii colectivități au legat vacile de caiacul plin cu oi împingîndu-l peste apă spre mal.

Cînd una din oi a sărit speriată din caiac, brigadierul Ilie Călin nu s-a lăsat pînă nu a scos-o inotînd cu animalul în spate.

Pe cer au început a licări stelele. De undeva se auzi un gîițat ascuțit. Iulian Drăghici luase în spate un godac și-l aducea la caiac. Era ultimul naufragiat.

Pe mal Ilie Călin, brigadierul zootehnic de la Voicesti, făcea inventarul.

— Totul e bine, făcu el, n-am pierdut nici un animal. Îndrumate către Drăgășani, animalele, avere obștească, se îndreptau spre gospodărie.

În urma lor, prime-niți cu haine uscate, oamenii comentau gravi întîmplările din cursul zilei, cărora ei le-au făcut față cu bărbăție.

FLOREA CĂLIN

AICI, CENTRUL DE RADIOFICARE VARIAS!

Centrul nostru de radioficare deservește două comune cu o mare putere economică: Varias și Periam. Gospodăria de stat din Varias a primit în acest an, pentru a doua oară, drapelul de frunțasă pe țară. Și gospodăria de stat din Periam ea și cele două gospodării colective din aceste comune au obținut însemnate realizări. De aceea comitetul nostru de redacție s-a orientat spre difuzarea materialelor care să popularizeze rezultatele acestor gospodării și să răspîndească experiența frunțășilor. În acest scop am inițiat rubricile: Din experiența frunțășilor, Au cuvîntul frunțășii, Cuvîntul brigadierului, Invitații noștri și altele.

Ioan Ageu, inginer la gospodăria de stat Varias, a fost unul dintre invitații noștri. El a arătat cum datorită bunei îngrijiri, în numai patru luni, porcii au ajuns la greutatea medie de 110 kg. În emisiunile următoare am invitat cîțiva îngrijitori de la ferma de porci a gospodăriei de stat care au vorbit concret, despre metodele folosite de ei.

La gospodăria de stat Varias se obține de la cele 400 de vaci o producție medie de aproape 5 000 litri lapte pe cap de vacă furajată. Iată de ce ne-am gîndit că transmiterea unor materiale care să popularizeze experiența lucrătorilor de la ferma de vaci, ar fi utilă pentru îngrijitorii gospodăriilor colective. Cei mai buni îngrijitori de la gospodăriile de stat Gavrilă Bodole, Ion Coțre, Martin Lipert, Vasile Sorca și alții au făcut cunoscute metodele lor.

Din aceste materiale transmise de stația noastră, colectivității au avut de învățat multe lucruri interesante. Frunțășii au fost popularizați și invitați la microfon. Astfel, Simion Coman, brigadier la gospodăria colectivă Flacăra Roșie-Varias, a vorbit despre felul cum au muncit colectivității din brigada sa

în campania de recoltare. Au mai vorbit Iacob Miliian, brigadier de cîmp, Lidia Petrov, de la sectorul legumicol și alții.

În afara emisiunilor și materialelor amintite, pentru răspîndirea experienței înaintate folosim cu mult succes și discuțiile cu frunțășii în jurul mesei rotunde.

Pentru ca experiența frunțășilor din unitățile noastre economice să fie cît mai larg răspîndită, comitetul de redacție al centrului nostru și-a propus să facă un schimb de experiență cu alte stații de radioficare din comunele cu profil asemănător. El va consta în trimiterea și transmiterea emisiunilor realizate pe această problemă de către toate stațiile antrenate în acest schimb de experiență.

ION COȚOI

responsabilul centrului de radioficare din comuna Varias, regiunea Banat

Zilele frumoase ale acestui sfîrșit de toamnă, au permis și colectivității din Bolintin-Deal, raionul Titu să gră bească terminarea arăturilor. Iată un aspect al lucrărilor

80 DE ANI
DE LA NAȘTEREA
LUI PETRU GROZA

PATRIOT ÎNFLĂCĂRAT ȘI FIU EMINENT AL POPORULUI NOSTRU

S-au împlinit, la 7 decembrie, 80 de ani de la nașterea lui Petru Groza, fiu strălucit al poporului nostru, înflăcărat patriot și eminent om de stat, unul din constructorii de frunte ai noii orînduirii sociale în țara noastră.

Privind spre trecutul apropiat, consemnând cu mîndrie succesele remarcabile dobîndite după eliberare în toate domeniile de activitate, poporul nostru își amintește, și își va aminti mereu, de activitatea neobosită a marelui său fiu, activitate pusă în slujba propășirii și înfloririi patriei noastre, pe care a iubit-o cu înflăcărare. Profund atașat năzuințelor de progres, de eliberare socială și națională ale poporului, deslușind cu clarviziunea omului politic democrat și patriot înaintat, caracterul

antipopular și antinațional al politicii dusă de partidele regimurilor de tristă amintire, Petru Groza s-a alăturat din toată inima luptei forțelor sociale înaintate. Această trecere de partea celor mulți și drepti a avut o însemnătate cu atât mai mare, cu cât ea a fost făcută tocmai în perioada eroicelor lupte din februarie 1933. În aprilie același an, 1933, Petru Groza a întemeiat Frontul Plugarilor, organizație politică democratică a maselor țărănești, izvorită din năzuința lor, năzuință pentru care au luptat Horia, Cloșca și Crișan, pentru care s-a răsculat Tudor și pentru care au fost doborîți cei 11 000 de țărani în 1907. Peste 10 000 de plugari hunedoreni și delegați ai țărănimii din Ardeal și Banat, avînd ca lozincă de luptă „Vrem o lume nouă”, au hotărît în 1933, în principală piață a Devei, constituirea Frontului Plugarilor.

Dar viitorul la care năzuiau masele țărănești putea fi înlăturat numai în alianță cu clasa muncitoare. Convins de acest adevăr, Petru Groza a îndrumat organizația nou înființată să încheie, la sfîrșitul anului 1935, sub gorunul lui Moria, de la Tebea, un front comun de luptă cu Partidul Comunist împotriva fascismului. Prin acest act s-a creat unul din germeii alianței muncitorești-țărănești, care avea să se închege și să se dezvolte în anii revoluției populare, devenind temelia de nezdruncinat a orînduirii noastre socialiste.

Au urmat anii sîngeroasei dictaturi militare fasciste, ai criminalului război hitlerist, una dintre cele mai triste perioade din istoria noastră. În acele zile de grea încercare, cînd era în joc însăși ființa națională a poporului, Petru Groza a adus o importantă contribuție la lupta purtată de forțele patriotice în frunte cu Partidul Comunist pentru eliberarea patriei. Prin acordul încheiat de Partidul Comunist cu Frontul Plugarilor și cu alte forțe democratice în vara anului 1943, s-a creat Frontul patriotic antihitlerist. Animat de cel mai fierbinte patriotism, Petru Groza a participat activ la lupta împotriva dictaturii fasciste, fapt pentru care în toamna aceluiași an a fost arestat împreună cu alți frunțași ai Frontului Plugarilor.

Victoria insurecției armate de la 23 August 1944 a dat un larg avînt luptei maselor populare pentru realizarea unor mari transformări democratice, pentru lichidarea oricărei asupra și exploatare. În aceste condiții patriotismul luminat al lui Petru Groza, marile sale calități de om de stat și-au găsit larg cîmp de afirmare. Frontul Plugarilor, ca parte componentă a Frontului Național Democrat, a militat pentru formarea unui guvern democratic și pentru înlăturarea unui larg program de transformări democratice. Prin lupta uriașului val al forțelor populare, la 6 martie 1945 a fost adus la cîrma

țării primul guvern în care clasa muncitoare, aliată cu țărănimea, avea rolul precumpănitor, guvernul prezidat de dr. Petru Groza.

Instaurarea guvernului democrat a deschis noi perspective desfășurării luptei revoluționare a maselor. Puterea populară a trecut la înlăturarea unor profunde reforme cu caracter democratic. Din inițiativa P.C.R., cu ajutorul și sub conducerea clasei muncitoare, țărănimea a pășit la exproprierea moșierimii, înlăturîndu-se astfel pe cale revoluționară reforma agrară. Urmind Partidul Comunist ca forță conducătoare a poporului, Frontul Plugarilor, devenit sub conducerea lui Petru Groza o largă organizație de masă a țărănimii cu ramificații în întreaga țară, a adus o contribuție importantă în lupta împotriva moșierimii și a partidelor reacționare, la realizarea și legiferarea reformei agrare, la antrenarea maselor țărănești, alături de clasa muncitoare în lupta pentru refacerea economică a țării. În focul luptei pentru pămînt și democrație s-a făurit alianța dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, forța socială de bază a orînduirii noastre. Un mare merit în această acțiune de mare importanță istorică revine lui Petru Groza.

Un rol important a îndeplinit dr. Petru Groza și în înlăturarea monarhiei și făurirea Republicii Populare Romîne. Din însărcinarea partidului și guvernului, la 30 decembrie 1947, alături de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, Petru Groza a primit semnătura de abdicare a regelui. Proclamarea Republicii Populare Romîne a însemnat cucerirea deplină a puterii de către clasa muncitoare, în alianță cu țărănimea muncitoare.

Ca Președinte al Consiliului de Miniștri și apoi ca Președinte al Prezidiului Marii Adunări Naționale, Petru Groza și-a consacrat întreaga sa capacitate, marile sale calități de eminent om de stat în slujba țelului nobil de înălțare a edificîului măreț al societății socialiste.

El a adus un aport deosebit de valoare la promovarea tradițiilor progresiste ale culturii noastre naționale. În același timp, dr. Petru Groza a desfășurat o neobosită activitate pentru afirmarea Republicii Populare Romîne ca factor activ pe arena mondială pentru întărirea legăturilor de prietenie și colaborare frățească cu țările socialiste, pentru destinderea internațională, pentru dezvoltarea relațiilor de colaborare pașnică cu toate popoarele.

Continuîndu-și activitatea creatoare, eforturile și munca plină de abnegație, poporul român vede în politica partidului propria sa politică, programul viitorului luminos al patriei noastre, așa cum l-a văzut și pentru făurirea căruia și-a închinat viața Petru Groza, mare om de stat și prieten credincios al partidului nostru.

Amințiri despre PETRU GROZA

O inimă caldă și generoasă

Intrucît Petru Groza s-a afirmat ca o puternică personalitate politică, care a cîștigat un mare prestigiu național și internațional, evocarea și studiul vieții sale vor rămîne o școală politică de nivel superior alături pentru contemporanii cîți și pentru generațiile viitoare. Personalitatea combativă, optimistă și cuceritoare a lui Petru Groza s-a făurit și afirmat într-o lungă perioadă istorică, în condițiunile grele ale luptei de eliberare națională și socială a poporului român, cu ale cărui interese permanente și năzuințe drepte s-a identificat pe deplin. O inimă caldă și generoasă, animată de dragostea pentru popor, de încrederea nestrămîtată în forțele lui militante și creatoare, — o concepție politică înaintată, maturizată sub influența ideilor luminoase ale mișcării muncitorești și imbinată cu o bogată experiență personală, care l-a ajutat să vadă de timpuriu care sînt idealurile juste

și nobile pentru care merită să-și dai energia și la nevoie viața; care sînt forțele sociale capabile să realizeze aceste idealuri; — o integritate de caracter, care s-a manifestat în unirea dintre gîndire și acțiune, dintre îndatoririle de om și îndatoririle de cetățean, — iată cîteva din trăsăturile caracteristice ale fizionomiei moral-politice a lui Petru Groza.

Pentru concepția sa politică înaintată, pentru patriotismul său progresist, profund democratic și umanist, — este deosebit de ilustrativ următorul pasaj dintr-o scrisoare, datată 12 octombrie 1933: — „... descopăr în mine o metamorfoză de ordin filozofic. Renunț bucuros la succesele și profitul pe care mi le mai poate oferi o lume decadentă, schîmbîndu-le cu lipsurile și frămîntările fatal înfrînjite cu lupta pentru o ordine nouă, de care vor beneficia poate numai copiii mei, schîmbîndu-se în ideologia lor beneficiul individual cu acela al neamului din care fac parte, sau chiar al omenirii!”

Intr-o perioadă îndelungată și zbuciumată, — Petru Groza s-a dovedit prin activitatea sa un om politic care vedea departe în timp, care știa să persiste cu fermitate și calm într-o luptă de lungă respirație; pe scurt, el s-a dovedit un

mare luptător pentru dreptatea socială, prieten devotat al Partidului comunist în care a recunoscut pe conducătorul lupta sa de emancipare națională și

Atașamentul său organic față de țara și înfloririi patriei noastre, față de comunism s-a concretizat în acțiuni de mare semnificație istorică. De la începutul acțiunii de eliberare a țării și educat țărănimea în spiritul alianței dintre țărănimea muncitoare și țărănimea muncitoare.

Intrucît comunitatea de ideal politic și colaborarea sa apropiată timp de un deceniu, sînt în măsură să relev că Petru Groza a imbinat comunitatea de concepție personală sinceră; căci, fiind o inimă caldă, el credea în puterea dragostei de om și în puterea iubirii. Intre Petru Groza și țărănimea actuală ai Partidului Muncitoresc român legături de colaborare frățească și de prietenie; relev faptul deosebit de elocvent că Petru Groza a fost un apropiat tovarăș de luptă și tovarășul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej în lupta pentru înălțarea țării și a patriei noastre și a țărănimei muncitoare și țărănimei muncitoare.

Pentru măreața contribuție a lui Petru Groza la dezvoltarea statului democrat-popular, poporul român îl va numi mereu și va numi mereu pe el și pe tovarășii săi, unele din semnele acestei cinstiri.

Dar omagiul suprem pe care-l va aduce țara și poporul nostru lui Petru Groza este — să muncim și să creștem în entuziasm, sub îndrumarea Partidului Comunist pentru cauza socialismului — și să fim conștienți că pentru care a muncit și a luptat și a trăit și a murit el și tovarășii săi, acela care a fost dr. Petru Groza.

Profesor unive

REȘITA—IERI ȘI AZI

Studiul monografic al Reșiței — însemnat centru al industriei românești, oferă un vast material social-economic, cu concluzii care reliefează rolul hotărâtor al operei de industrializare în refacerea condițiilor de muncă și de trai, în înnoirea economică a țării.

Uzinele Reșița, al căror început datează încă din 1771, au cunoscut, de-a lungul existenței lor, o evoluție plină de semnificații. Au aparținut, mai întâi, capitalului austriac, iar după 1854, unor grupuri de capitaliști francezi, austrieci etc. După 1918, deși trebuia să treacă, în mare parte, în proprietatea statului român, „Reșița” a încăput din nou în mâinile capitalului străin, în cadrul căruia cel englez deținea poziții dominante. La rindul lor, familia regală și virfurile burgheziei românești și-au asigurat o parte însemnată din acțiunile acestei importante întreprinderi.

În anii întunecați ai dictaturii militare fasciste și ai agresiunii hitleriste, uzinele Reșița au fost acaparate, cu lărgul concurs al guvernului antonescian, de către monopolistii germani și puse în slujba războiului hitlerist. Supuse unei intense și iraționale folosiri, ele ajunseseră, în ajunul lui 23 August 1944, într-o situație jalnică, cu stocul de materii prime epuizat, cu utilajele și instalațiile degradate la maximum, fără piese de schimb etc.

Folosind rezultatele producției pentru îmbogățirea lor și nu pentru dezvoltarea economică a țării, proprietarii „Reșiței” au încasat mii de lei, în timp ce masa celor ce munceau ducea o viață plină de lipsuri.

După 23 August 1944 a început o nouă etapă și pentru această veche întreprindere. Contribuind mai întâi la susținerea războiului antihitlerist și trecind apoi la producția de pace, uzinele Reșița și-au dat aportul — în ciuda sabotajului practicat de patroni — la refacerea economică a țării, sarcină pusă în fața oamenilor muncii de către partidul comunist și de guvernul democrat, condus de marele om de stat și patriot, Dr. Petru Groza. Dar aceste uzine au putut să-și îndeplinească adevăratul lor rol abia după 11 iunie 1948, cind prin actul naționalizării, principalele întreprinderi industriale, bancare, de transport și asigurare au fost smulse din mâinile burgheziei și trecute în proprietatea statului, ca bunuri ale întregului popor.

Pentru realizarea cu succes a rolului ce le revenea în industrializarea socialistă, singura în stare să asigure scoaterea României din înapoierea economică și să o ridice pe o treaptă înaltă a dezvoltării, partidul și guvernul au acordat uzinelor Reșița o atenție deosebită. Numai între anii 1950—1961, au fost alocate pentru refacerea, reconstrucția, lărgirea și modernizarea lor o sumă de peste 1 800 000 000 lei, ceea ce a făcut ca astăzi, în locul vechii întreprinderi, să apară la Reșița două mari întreprinderi — „Combinatul

Siderurgic Reșița” și „Uzinele Constructoare de Mașini Reșița”.

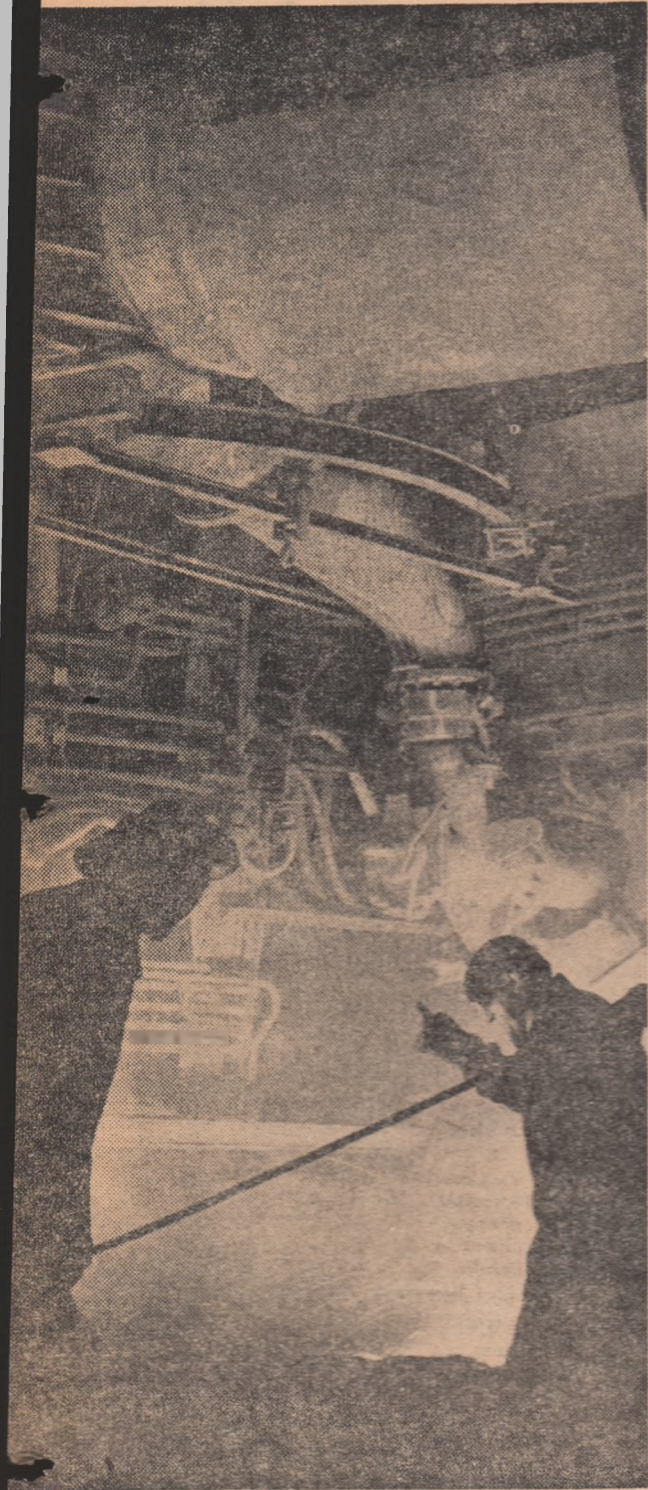
Datorită grijii partidului și guvernului, noua Reșița se prezintă astăzi mai frumoasă și mai puternică așa cum nu a fost niciodată, constituind o verigă importantă în opera de dezvoltare a bazei tehnico-materiale a socialismului. Într-o perioadă relativ scurtă, în anii regimului democrat-popular, noile întreprinderi au ajuns să producă mult mai mult și o gamă de produse mult mai variate decât în anii de maximă prosperitate din timpul orinduirii burghezo-moșierești. În 1961, de exemplu, producția globală a uzinelor Reșița era de 3,2 ori mai mare decât în 1938, ceea ce înseamnă că întreaga producție din anul 1938 a fost realizată, în 1961, în mai puțin de 4 luni. Progrese mari au realizat muncitorii din Reșița la fabricarea de mașini, utilaje, instalații etc. Atelierele constructoare de mașini produc astăzi, față de 1948, peste 80 de produse noi, printre care diferite tipuri de locomotive, motoare Diesel, agregate energetice, utilaje grele pentru industria siderurgică și prelucrarea metalelor, mașini de ridicat și transportat, utilaje pentru industria petrolieră etc., adică bunuri materiale de cea mai mare importanță pentru economia țării și care în parte sînt exportate, constituind o mândrie a industriei noastre socialiste.

Construirea sau reconstruirea unor obiective, înzestrarea uzinelor cu utilaje de înaltă tehnicitate, mecanizarea și automatizarea proceselor care presupun un mare volum de muncă, creșterea rapidă și în proporții mari a producției, realizarea a zeci și zeci de diferite tipuri de mașini, instalații etc., au schimbat radical fața uzinelor Reșița.

O dată cu aceasta s-a schimbat și fața orașului, devenind azi un oraș modern, a crescut considerabil numărul populației. S-a schimbat, cum e firesc, viața muncitorilor reșițeni. Salariul mediu al unui muncitor al Combinatului Reșița era în 1961 de 2,17 ori mai mare decât în 1948. Noile lor condiții de muncă și de trai sînt grăitoare pentru faptul că ei nu mai lucrează pentru îmbogățirea patronilor, ci pentru binele propriu și al întregului popor. Realizările, ca și perspectivele mărețe ce stau în fața Reșiței sînt expresia regimului de democrație populară și a conducerii poporului nostru de către Partidul Muncitoresc Român pe calea neabătută a progresului.

Monografia mai pune în lumină aspecte sociale de mare importanță ca lupta muncitorilor de la Reșița împotriva exploatării capitaliste, creșterea forței de muncă, în noile condiții, date comparative privind ridicarea nivelului de trai, material și cultural, al muncitorilor reșițeni ș.a., ceea ce face ca, privită în ansamblu, ea să aibă o certă valoare științifică și educativă.

TUDOR PAUL
candidat în științe economice

Combinatul siderurgic Reșița — urmărirea scurgerii fontei din furnal

Personalitate de neuitat

Imi amintesc cu mare emoție de figura luminoasă a lui Petru Groza, care a fost un patriot înflăcărat și un eminent om de stat. A fost omul care zi de zi, toată viața lui și-a închinat-o apărării intereselor țărânilor noastre muncitoare, ale întregului nostru popor.

Mă întorc înapoi pe firul anilor și imi vine în minte casa părintească unde l-am cunoscut pe Petru Groza. Eram încă un copil și îi urmăream fiecare vorbă, fiecare semn.

Pot oare uita faptul că Petru Groza, acest intelectual înalt, a fost omul care mi-a deschis mie și altor activiști ai Frontului plugarilor tainele cunoașterii, punându-ne în mină pentru prima dată o carte de literatură marxistă?

N-o să uit ziua cind l-am înapoiat prima carte și cind m-a întrebat dacă am înțeles esențialul. Și mi-a explicat tot el ce înseamnă, adică, acest esențial.

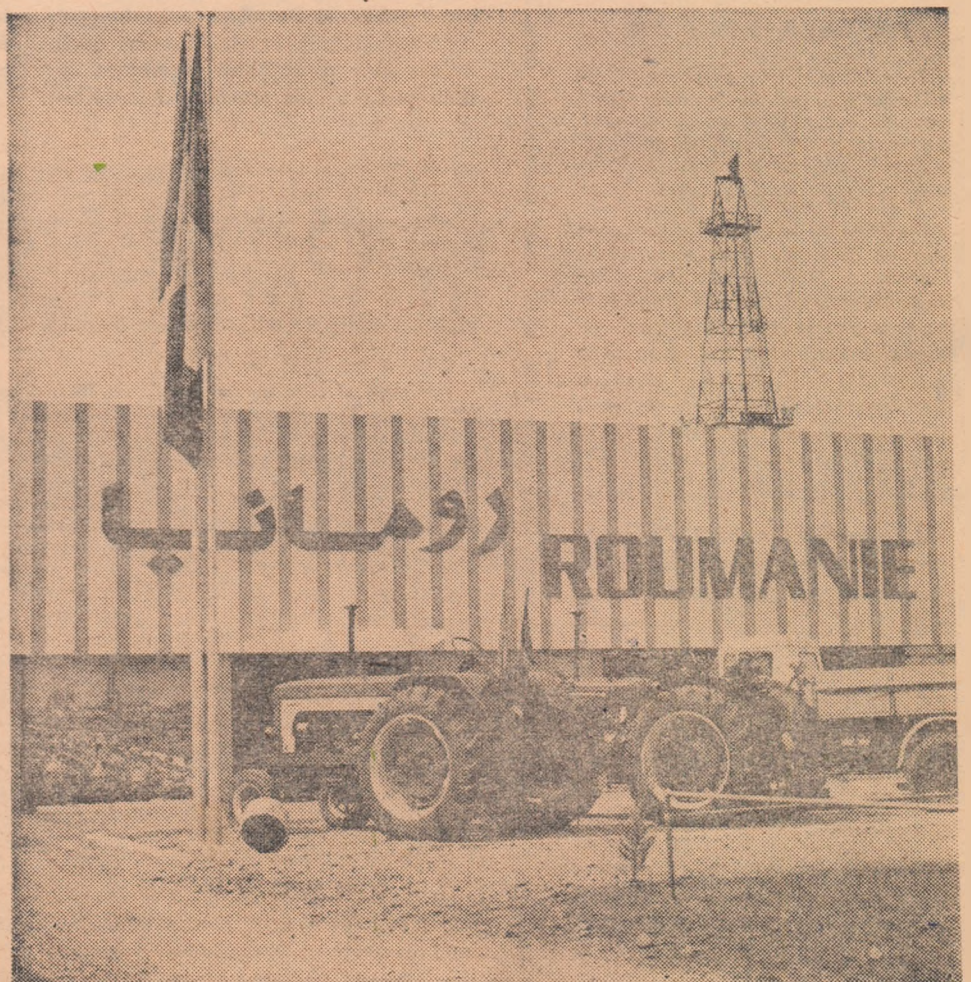
„Ține minte — zicea el — că țărâניה nu are decât o singură cale: să meargă împreună cu clasa muncitoare”.

Era la câteva luni după februarie 1933. Groza fusese foarte impresionat de aceste evenimente și amintea des, în discuțiile purtate atunci, numele conducătorilor luptei clasei muncitoare, numele tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Aș încheia, ca unul ce l-am cunoscut îndeaproape pe Petru Groza, cu imaginea pe care mi-a lăsat-o această personalitate de neuitat. Petru Groza reprezintă cea mai luminoasă figură de fruntaș a mișcării țărânești din țara noastră, un om puternic și înțelept, cu minte luminată, cu dragoste față de poporul pe care l-a slujit și față de partidul care l-a dat putința să lupte cu folos pentru ideile sale.

Imi pare rău că Petru Groza nu este în aceste zile printre noi să-și vadă visurile traducându-se mai departe în realitate.

MIRON BELEA

Pavilionul R. P. Române la Tîrgul internațional de la Alger

lor mulți, un
i muncitoare,
lui român în

ci, independen-
ca partidului
profundă sem-
ale ca Preșe-
a a organizat
sa munci-

ut unul dintre
e un stert de
a posedă arta
ă cu prietenia
și generoasă,
ă apropie oa-
a și conducă-
n au existat
adincă prie-
Petru Groza a
en personal al
al cărui pa-
adeseori mi-a

za la fâurirea
cînstește me-
coli cu numele
la Deva sînt

memoriei lui
a cu energie și
presc Român,
cîni poporului,
ultima clipă a
ca l...

GH. MICLE

SAREA — o mare bogăție

Pretutindeni pe suprafața Pământului găsim sare: în mări, oceane, lacuri, izvoare, organisme vii. Numai în apa mărilor și oceanelor există, de pildă, aproximativ 40 milioane de miliarde tone de sare. Țările în care sarea se găsește în cantități mai mari sînt în special U.R.S.S., Polonia, R.P. Română, Anglia, Franța, Spania, India etc.

În țara noastră, sarea se găsește fie dizolvată în apa mărilor sau a lacurilor, fie în mari zăcăminte subpămîntene. Cui nu-i sînt cunoscute, bunăoară, lacurile tămăduitoare de la Amara, Ianca, Ciulnița, Techirghiol, Siutghiol, Razelm, Slănic (reg. Ploiești), Lacul Ursu de la Sovata și altele? Mulți oameni ai muncii își caută sănătatea la Govora, Călimănești, Slănicul-Moldovei, Băileștei, Ocna Sibiului, Olănești, Singiorgiu de Mureș, Bazna, unde se găsesc izvoare sărate, binefăcătoare în vindecarea multor boli.

Cea mai mare cantitate de sare din țara noastră se află însă sub pămînt, în zăcăminte. Sînt cunoscute salinele de la Slănic (reg. Ploiești), Tîrgu Ocna (reg. Bacău), Ocnele-Mari (reg. Argeș), Ocna-Mureș și Turda (reg. Cluj), Ocna-Șugatag (reg. Maramureș) sau Cacica (reg. Suceava) etc. Din-

tre salinele în exploatare, cea mai veche se consideră a fi aceea de la Ocna-Mureș, care nu se știe precis cînd a început să fie exploatată și aceea de la Tg. Ocna, veche de peste 2000 de ani. Zăcămintul cel mai mare de sare, căruia nu i s-a determinat încă adîncimea, este cel de la Praid.

De unde atîta sare? Cînd și cum s-a format ea? Ca să răspundă la aceste întrebări, geologii au studiat și continuă să studieze scoarța continentelor, fundul mărilor și oceanelor. Din cercetările întreprinse rezultă că leagămul sării este fundul vechilor mări și oceane care au apărut și dispărut de pe suprafața Pământului în decursul istoriei sale geologice.

Din cauza temperaturii ridicate apa s-a evaporat, și sarea s-a depus pe fundul acestor bazine. Greutatea enormelor straturi de pămînt, cu grosimi de mii de metri, care s-au așezat peste depozitele de sare, precum și mișcările ce au avut loc în timpul încrețirii straturilor au făcut ca depozitele de sare să se ridice din calcușul lor și să ajungă la suprafață de multe ori sub formă de stîlpi, căciuli sau lame. Dar din cauza agenților atmosferici (vînt, ploaie, îngheț, dezgheț etc.) culele de sare ieșite la suprafața Pământului au fost roase cu vremea, astfel că astăzi se găsesc prea puțini munți de sare descoperiți (Spania, Iran, Columbia).

Sarea este întrebuințată din timpuri îndepărtate în alimentație și ca leac împotriva bolilor. Cu mii de ani în urmă, sarea era socotită ca leac universal. De la materie primă folosită în alimentația oamenilor și a animalelor și în tratamentul medical, începînd din secolul al 18-lea, sarea a intrat în industrie. Prima substanță fabricată din ea a fost soda de rușe (calcinată). Creșterea cantității de sodă are loc odată cu dezvoltarea industriei de săpun. La noi în țară, prima fabrică de sodă a funcționat la Ocna-Mureș. Ea producea cam 50 000 tone de sodă de rușe pe an. Astăzi, aceeași fabrică produce 200 000 tone pe an. Mai trebuie să adăugăm și cele 90 000 tone de sodă calcinată pe care le produce anual uzina de la Govora.

Din sare, prin descompunerea saramurii cu ajutorul curentului electric, se obține sodă caustică, folosită la fabricarea săpunului, a mătăsii artificiale, la rafinarea produselor petroliere și a numeroase alte produse chimice. Tot din descompunerea saramurii, cu ajutorul curentului electric, rezultă și clor, un gaz galben-verzui, toxic, inecăcios, care se folosește în cantități mari pentru înălbirea celulozelor. Clorul se mai folosește ca dezinfectant, la sterilizarea apei, la prepararea acidului clorhidric, în industria masei plastice, a coloran-

Salina „Slănic Prahova”, exploatarea sării într-un abataj frontal.

ților etc. și mai intră în compoziția insecticidelor (D.D.T., H.C.H. etc.).

La noi în țară, existau încă din 1944 două fabrici de sodă caustică: una la Uioara și alta la Turda, insuficiente însă pentru îndestularea consumului intern. Astăzi, acestor întreprinderi li s-a mărit mult capacitatea de producție, iar în 1960 a intrat în producție, la combinatul Petrochimic de la Borzești, o fabrică de sodă caustică electrolitică cu o capacitate de 30 000 tone anual.

În anul regimului democrat-popular, în țara noastră s-a dezvoltat în ritm rapid producția de antidăunători (insecticide, ierbicide, fungicide). La Combinatul chimic Borzești se vor produce anual, numai pentru nevoile agriculturii, 100 000 tone de antidăunători.

Sare, multă sare! Cite nu s-au făcut și nu se vor mai face în anul nostru pentru punerea în valoare a acestui mari bogății a țării noastre!

Prof. EUGEN POPA

Curiozități

MONEDE CU INSCRIȚII VITICOLE

Pe una din monedele bătute de împăratul Traian, după cucerirea Daciei, intitulată „Dacia Felix” (Dacia fericită), era reprezentată o femeie dacă, stînd pe o stîncă și privind doi copii care îi aduceau struguri și un sноп de spice de griu. De aici se poate constata care erau atunci principalele bogății ale țării.

Pe teritoriul țării noastre cultura viței de vie are un trecut mult mai îndepărtat. Ultimele cercetări arheologice au dus la concluzia că ea se cultiva, în această parte a lumii, încă din epoca bronzului. Vechile scrieri grecești afirmă că meșteșugul cultivării viței de vie a fost preluat de greci de la traci, strămoșii poporului dac.

PASĂREA RINOCER

În pădurile tropicale ale Africii există o pasăre cu cioc mare asemănător unui corn de rinocer de unde i se trage și numele. Această pasăre are niște obiceiuri ciudate. Astfel, după împerechere bărbătușul se îngrijește de amenajarea cuibului, pe care îl face de obicei într-o scorbură de copac. După aceea aduce acolo pe femelă și după ce aceasta a intrat în cuib, masculul zidește intrarea lăsînd numai o mică deschizătură pe unde o hrănește pînă la scoaterea puilor.

ZAHĂR DIN DEȘEURI

Desigur că, vorbind de zahăr ne gîndim în primul rînd la cel extras din trestia de zahăr și din sfeclă. Totuși, nu de mult, savanții au reușit să obțină primele mostre de zahăr comestibil din lemn precum și din diferite deșeuri agricole (coceni, coji de semințe etc.) sau stof.

Noul zahăr, denumit „xiloză”, mai are și o altă proprietate: el poate fi folosit la producerea grăsimii, datorită unui proces biochimic, obținut cu ajutorul ciupercii minuscule „oidium lactic”, care furnizează, în mai puțin de o săptămînă, circa 15 gr. grăsimi la 100 gr. zahăr din lemn.

Răspuns la întrebările cititorilor

Am dori să știm de ce culoarea verde a frunzelor din timpul verii se schimbă toamna în roșu, galben, violet sau în alte culori.

Maria Mitu din Liești și Costică Grigoraș din Berești, regiunea Galați

Toamna, vegetația își schimbă înfățișarea. Frunzele verzi capătă alte culori mai atrăgătoare, mai ispititoare. La unele plante, de pildă, verdele este înlocuit cu un galben curat iar la altele, culoarea verde se schimbă în roșu, purpuriu, violet etc. Culoarea galbenă se datorește unei substanțe numită xantofilă de toamnă. Ea face parte din categoria pigmentilor și din punct de vedere chimic este un alcool superior. Xantofila însoțește totdeauna clorofila din cloroplastele frunzelor însă, fiind în cantitate

mult mai mică, este mascată de aceasta din urmă. Toamna însă, cînd zilele devin mai reci, clorofila se distruge treptat fără ca să se mai formeze clorofila nouă, în vreme ce cantitatea de xantofilă crește și iese mai mult în evidență. Acest proces are loc nu prin transformarea clorofilei, cum cred unii, ci datorită producerii de distrugere ai acesteia. Din clorofilă nu se naște direct xantofila, pentru că cele două substanțe se deosebesc fundamental din punctul de vedere al compoziției chimice.

La alte plante, încă înainte de dispariția culorii verzi, își face apariția culoarea roșie, roșie-purpurie sau ruginie. Aceste culori se datoresc și ele tot unor pigmenți care se numesc antociani. Ei nu se găsesc, cum se găsește xantofila, în frunzele verzi ci se formează în timpul nopților

reci de toamnă din niște substanțe de culoare slab galbenă sau incoloră, numite flavone, înrudite cu fenolii, care există în sucul celulei al epidermei frunzelor.

Influența temperaturii scăzute asupra formării antocianilor nu este directă, ci indirectă. Cercetările mai noi arată că din cauza frigului se încetinește transportul diferitelor substanțe din frunze spre alte organe, în special al zaharurilor care se acumulează în vacuolele celulelor epidermice. La aceasta se adaugă și consumul mic al acestora în procesul respirației care slăbește, precum și acumularea de acizi organici, produși în respirație.

Acumularea zaharurilor pe de o parte, și a acizilor organici pe de altă parte, determină formarea antocianilor din flavone. Frunzele care formează antociani au tempe-

ratura mai ridicată, fapt care s-a pus în evidență cu ajutorul unor aparate termoelectrice, (aparate care transformă căldura în electricitate). Creșterea temperaturii, datorită antocianilor, se explică prin absorbția de către aceștia a unor raze ale luminii solare (în special a celor violette), pe care le transformă în căldură.

Ridicarea temperaturii în frunze duce la prelungirea vieții clorofilei și în consecință a activității frunzelor de fabricare a hranei. Prin aceasta, plantele lemnoase (arborii și arbuștii) acumulează mai multe substanțe hrănitoare de rezervă, în special zaharuri, ceea ce le permite să petreacă mai bine iarna. Gerul le va tăia mai puțin.

Prof. dr. H. CHIRILEI
Institutul agronomic
„N. Bălcescu”

SCHIMBAREA CULORII FRUNZELOR

Răsfoind presa străină

O URIAȘĂ DEZVOLTARE ÎN TOATE RAMURILE...

Succesele dezvoltării socialiste a țării noastre sînt realități atât de evidente încît și observatorii străini, care nu pot fi bănuți de simpatie pentru socialism, sînt nevoiți să le recunoască.

Astfel, ziarul grec „Kathimerini” publică un ciclu de articole semnate de Terpos Pildis, care a vizitat recent țara noastră. Ziaristul grec scrie între altele:

„Se înregistrează o uriașă dezvoltare în toate ramurile economice. Sînt impresionante rezultatele eforturilor îndreptate spre schimbarea caracterului economiei din agrară în industrială. Ritmul dezvoltării industriale în ultimii ani a atins în medie 15 la sută. Se acordă o mare atenție dezvoltării armonioase a industriei în toate regiunile țării”.

Vizitînd diverse întreprinderi din țara noastră ziaristul grec scrie despre „modul excepțional de funcționare și bunele condiții în care muncește personalul”.

În continuare, după ce scrie că producția agricolă a țării noastre „este mulțumitoare” Terpos Pildis menționează că „se depun eforturi susținute pentru sprijinirea și mecanizarea agriculturii. Agricultură primește din ce în ce mai mari cantități de îngrășăminte chimice de producție internă. O dezvoltare deosebită înregistrează și creșterea vitelor”.

În aceeași ordine de idei, trimisul ziarului „Kathimerini” dă o bună apreciere nivelului de trai al țărănimii.

„Am remarcat multe case noi — scrie el — și am constatat că se construiește încontinuu. În centrul satului se află magazinele de stat care aprovizionează pe țărani cu mărfurile pe care nu le produc ei. Țăranii romini sînt buni, ospitalieri și muncitori”.

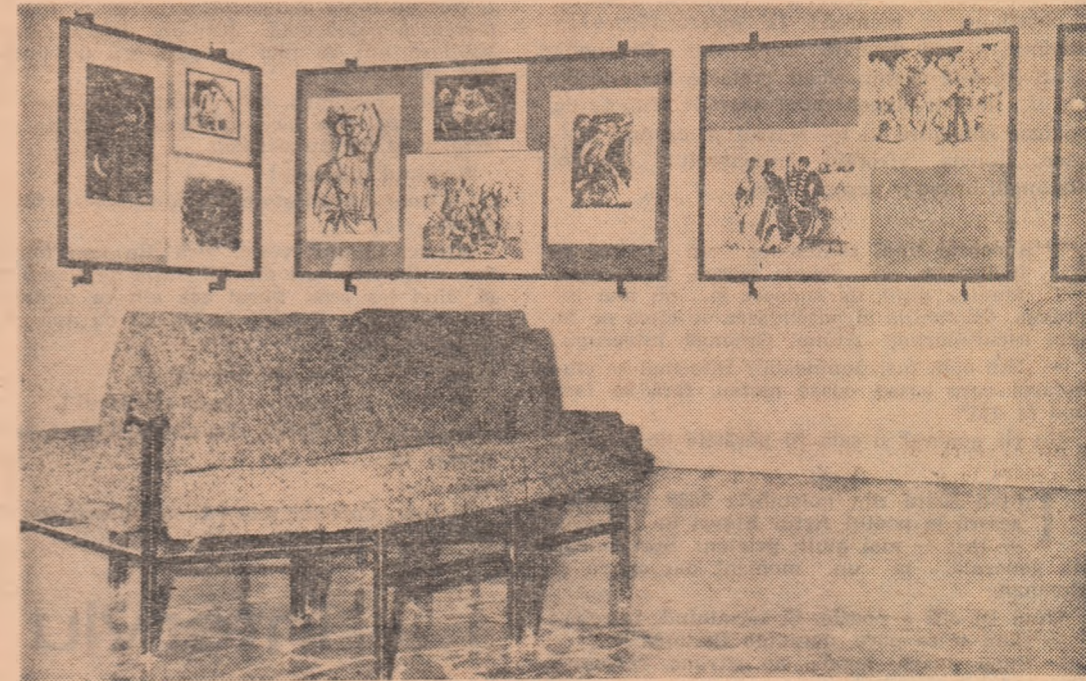
În încheierea articolelor sale despre țara noastră, ziaristul grec Terpos Pildis arată: „Imaginea generală pe care și-o face un vizitator obiectiv și fără prejudecăți este că țara se află în permanent progres și reconstrucție, că în comparație cu trecutul, România a intrat acum pe calea dezvoltării, că nivelul cultural este ridicat chiar și în satul cel mai îndepărtat”.

Avîntul economiei noastre naționale este observat și de trimisul ziarului italian „Corriere della Sera”, Enzo Bettiza, care a vizitat nu demult țara noastră:

„...Toți observatorii occidentali din București sînt de acord asupra unei aprecieri sigure: dezvoltarea industrială a României este un lucru serios; ea este destul de sincronizată cu dezvoltarea agriculturii — subliniază trimisul ziarului italian. Între timp s-a înregistrat o deplasare progresiv ierarhică a României pe scara economică internațională. Evantaiul de mărfuri al exporturilor sale s-a lărgit și România a devenit, între altele, unul din principalii exportatori din lume în domeniul utilităților petroliere... Aceste elemente, dacă ținem seama de ele, arată că România a intrat cu avînt în faza de creștere industrială, financiară, comercială, a țărilor care se îndreaptă spre o evoluție modernă”.

Academia de științe slovacă a organizat la Bratislava o expoziție de cărți științifice românești. Au fost expuse cu acest prilej 1000 de volume

La Roma a fost deschisă o expoziție de artă grafică românească. Au expus din lucrările lor graficienii Iosif Bene, Marcel Chirnoagă, Florica Cordescu-Jebeleanu, Vasile Dobrian, Eugenia Dumitrescu-Luca, Vincențiu Grigorescu, Vasile Kazar, Hortensia Puia Masichievici, Eugen Mihăiescu, Mariana Petrașcu, George Voinescu

BRAZILIA: „O ESTATUDO DA TERRA”

După cum s-a anunțat, Congresul național al Braziliei — Camera reprezentanților și Senatul — a adoptat cu 277 voturi pentru și 35 contra, amendamentele la Constituție, propuse de președintele Castello Branco, în vederea înfăptuirii unei reforme agrare. Totodată, a fost formată o comisie care va examina proiectul de statut asupra pămîntului, proiect cunoscut sub denumirea de „O Estatudo da Terra”, menit să modifice progresiv structura agriculturii braziliene.

Brazilia este cea mai mare țară din America de Sud atât ca teritoriu cît și ca populație. Suprafața ei ocupă aproape jumătate din cea a întregului continent sud-american, fiind în același timp de 1,73 ori mai mare decît suprafața Europei fără U.R.S.S.

Structura proprietății funciare în Brazilia se caracterizează, pe de-o parte prin concentrarea unor imense suprafețe în mîinile unui număr mic de latifundieri, iar pe de alta, prin existența micilor proprietăți de

pămînt, care reprezintă 34,37 la sută din numărul total al gospodăriilor și 1,46 la sută din suprafața terenurilor agricole. Cîrca 2000 de moșieri brazilieni stăpînesc terenuri agricole care formează un teritoriu mai mare de cît Italia, Olanda, Belgia și Danemarca la un loc. Așa stînd lucrurile, se înțelege că raporturile de producție în agricultura braziliană au încă un caracter semifeudal. Muncitorii de culoare, de pe plantațiile de cacao din regiunea nord-est, se găsesc într-o stare de semi-sclavie, iar în regiunea cafelei (Sao Paulo, Minas Gerais, Espirito-Santo, Bahia, Rio de Janeiro etc.) munca în dijmă se practică pe scară largă.

Economia Braziliei se bazează încă pe agricultură, cu toată dezvoltarea pe care a luat-o industria ei în anii celui de-al doilea război mondial și în anii de după acest război. Agricultorii brazilieni, însă, duc cu greu povara presiunii monopolurilor străine. Acestea, — fie ele nord-americane, engleze, franceze ori olandeze — dispun de instalațiile industriale necesare prelucrării pentru consum a produselor agricole, precum și de rețeaua de desfacere, inclusiv mijloacele de transport, și dictează prețuri mici la vânzările de către producători, menținînd la un nivel ridicat prețurile lor de vânzare la consumatori.

★

Amendamentele propuse de președintele Castello Branco și adoptate de Congresul național sînt menite, conform argumentării oficiale, să deschidă drumul spre reforma agrară, să asigure dezvoltarea rapidă a

agriculturii braziliene, să creeze noi piețe necesare dezvoltării industriei, să ducă la eliminarea tensiunii în țară. Potrivit noilor prevederi ale proiectului de reformă agrară, plata pămîntului expropriat nu se va face în bani lichizi, ci în bonuri de dotare publică; terenurile nefolosite pînă la reforma agrară, pe care țărani le vor pune în valoare și le vor lucra timp de zece ani, devin în mod automat proprietatea acestora. Reforma agrară vizează deci în primul rînd latifundiile neproductive (nefolosite) și mai puțin pe cele care produc pentru export; exproprierea se va aplica numai pe anumite suprafețe și numai pe baza unui plan aprobat prin decret de guvern „pentru a se exclude posibilitatea de abuz politic în aplicarea reformei”.

După cum se vede, „O Estatudo de Terra” nu va schimba prea mult structura actuală a proprietății funciare. Exceptînd de la exproprierea suprafețele care produc pentru export, se lasă deschisă o poartă de eschivare pentru moșieri și de care, aceștia nu se vor jena să se folosească. Cît privește pe țărani, prea puțini sînt cei ce vor putea să beneficieze de prevederile reformei agrare. Cîți oare vor putea să lucreze 10 ani pe un pămînt neproductiv, sub permanenta amenințare a bandelor organizate de moșieri?

Nu degeaba ziarul brazilian „O Estado de Sao Paulo” scria că textul oferit de președintele republicii grupurilor parlamentare oferă garanții suficiente în principiu și practică — marilor proprietari de pămînt.

RADU SANDU

Prezențe românești peste hotare

La întrunirea din Stockholm a Asociației de prietenie Suedia-România, deputatul Emil Elmvall a vorbit despre impresiile sale culese într-o călătorie în R. P. Romîna. Deputatul suedez a scos în evidență realizările obținute de țara noastră în domeniul industriei, agriculturii, științei și culturii, subliniind ospitalitatea poporului român și curtoazia cu care deputații suedezi au fost primiți pretutindeni. Urînd poporului român prosperitate și noi progrese în activitatea sa pașnică, Elmvall și-a exprimat totodată speranța în dezvoltarea pe mai departe a relațiilor economice și culturale între Suedia și R. P. Romîna spre binele ambelor popoare.

Un acord de colaborare culturală între R. P. Romîna și Republica Guineea a fost semnat la Konakry.

Acordul stabilește principiile colaborării culturale între cele două țări și prevede dezvoltarea colaborării în domeniile științei, învățămîntului, culturii, artei, presei și radiodifuziunii.

S-a semnat, de asemenea, un program pentru aplicarea acordului cultural, care precizează schimburile ce urmează a fi realizate în diferite domenii.

Spectacolele date de artistul poporului Nicolae Herlea la Opera Metropolitan din New York se bucură de un deosebit succes. Rețerîndu-se la felul în care Herlea a interpretat rolul Don Carlos din opera „Forța destinului”, ziarul „New York Herald Tribune” scrie: „A fost primul Don Carlos al lui Nicolae Herlea și el i-a dat autenticitate dramatică. Partitura a fost cîntată cu suavități bogată și caldă, plină de conținut; jocul de scenă a fost plin de grație și inteligență”. De altfel, artistul român a fost aplaudat de mai multe ori la scenă deschisă.

La spectacol au participat și membrii delegației romine la cea de a XIX-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., condusă de Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe.

Mărturiu despre ION CREANGĂ*)

Cînd rîdea Creangă, ris cu hohot, din toată inima, singur risul lui înveselea societatea. Era gata oricînd și oriunde a spune o anecdotă. Plin de duh, la întruniri făcea întrepreri ce stîrneau hohote de rîs și aplauze.

La 1866, cu ocazia unor congrese economice, făcuse discursuri la Teatrul Național — Iași — mulți oratori, încheind fiecare cu: „Trăiască Majestățile lor!”. Era ceasul șase, cînd doctorul G., care vorbea de două ore, voind să dezvolte o chestiune, se incurcă! În marea tăcere ce domnea, s-auzi deodată vocea lui Creangă: „Știi ce, d-le doctor, ziceți Trăiască Majestățile lor și... haideți oameni buni acasă!”. Tunete de aplauze izbucniră în tot teatrul și, ca prin farmec, lumea strigînd necontenit: „Bravo, Creangă, bravo!” — deșertă sala...

Cu ocazia unei conferințe, un orator se incurcase, se repeta mereu, își ștergea fruntea plină de sudoare și... nu mai isprăvea. Plictiseala și nerăbdarea se citea pe fețele ascultătorilor. Atunci Creangă întrepru: — „Știi cum faci dumneata? Intocmai ca ciubotarul care coase, coase mereu, fără să facă nod la ață”

Un ris general și sala fu părăsită de public...

Într-o seară din noiembrie 1888 se strînseseră la poetul Artur Stavri în Sărărie — Iași — mai mulți prieteni. Spre bucuria generală, la un moment dat apărură și Creangă.

Unul își citi o poezie. Și terminînd, întrebă: — Cum ți se pare, domnule Creangă? — Bună foarte bună... un sfîrîiac, răspunse Creangă cu glas liniștit.

— Ce-i sfîrîiacul, moș Ioane? întrebaram toți deodată.

— Uite ce-i, începu Creangă. Zice că odată un țigan, trecînd printr-un sat, striga cit îl lua gura: „Potcovar, potcovar!”

PREFERINȚE

N-a vrut ca să muncească la porcine

Cum l-au repartizat, nici la ovine.

La vaci, a zis că nici nu vrea s-audă...

Iar la porumb, c-ar fi prea multă trudă.

Nici la vișei nu s-a încumetat

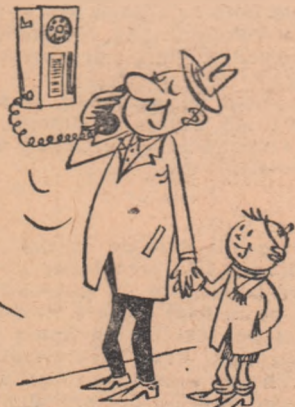
Zicînd că n-ar fi treabă de bărbat.

Acum, brigadierul cînd îl cheamă

La treabă, vine zilnic... că-i la cramă!

TITI GHEORGHIU

Oficiul raional P.T.T.R. Bălcești-Oltețu dă legăturile telefonice cu foarte mare întîrziere. (Coresp. MARIN GH. MARIN).

— Dragii mei, în sfîrșit, vă pot anunța că nevastă-mea a născut: am un băiat... de 3 ani și 4 luni...

— Mă, meștere, zise un român, cît să-ți dau să-mi faci din fierul ăsta patru potcoave?

— Atît! Și s-au înțeles din preț.

Țiganul își așeză jos foile, aprinde cărbunii, potrivește nicovala și viră fierul în foc. Cînd fierul s-a înroșit, îl pune pe nicovală și dă-i cu ciocanul de săreau cit colo stele aprinse. Și iar îl pune în foc și iar îl izbește... Și cu cit îl înroșea și-l bătea, cu atît îl subția. Pe țigan îl treceau toate nădușelile și nu era chip să nimerescă potcoavele. Într-un tîrziu, fierul se subțiasse atît că nici nu mai era de unde să iasă potcoavele.

— Măi rominico, zise țiganul, știi una? Potcoave nu-ți pot face dar dacă vrei, din fierul ăsta, să-ți fac un sfîrîiac.

Romînul plictisit:

— Bine măi meștere. Fă ce-oi face și termină odată.

Atunci țiganul vesel, viră din nou fierul în foc, suflă cit poate din foi, suflă de fluieră focul și, cînd l-a scos, fierul era alb ca argîntul și țiganul grăbit îl băgă în copaia cu apă ce era lîngă dînsul:

— Sfiîir, făcu apa din copaie.

— Uite, mă romine, gata sfîrîiacul!

— Asta-i sfîrîiacul, zise Creangă șiret, așa-i și poezia ta.

*) Din „Colecția școlară a Editurii Ion Călinescu”.

Amintiri de la „Junimea”

din Iași

de GH. PANU

Cînd venea Creangă la Junimea — el nu venea regulat — toată lumea îl întreba:

— Creangă, ce ne-ai adus pentru astă seară? — N-am adus nimic, dar dacă voiți, să vă spun o anecdotă...

De multe ori îl întrebam:

— D-le Creangă, cum se face că le ții așa de bine minte, și te servești cu expresii adomă populare?

— Apoi cum să nu le știu pe de rost, dacă de la cinci ani de cînd am început a înțelege, pînă cînd am venit la seminar, în fiecare seară aproape, am auzit de sute de ori poveștile pe care le povestesc și eu. De cite ori n-am stat nopți întregi ca să ascult pe moș Ion sau pe lelea Catinca, povestindu-mi povestea lui Făt-Frumos și a Ilenei Cosînzeana. Iarna, în nopțile lungi, țaranul se culcă devreme, dar nu adoarme îndată. La lumina opaițului, povestitorii satului spun tot felul de prujituri, iar eu culcat pe cuptor, ascultam cu amîndouă urechile, și simteam atît de mult interes și așa de mare emoție, încît după ce povestitorul înceta, eu nu puteam să adorm încă ceasuri întregi.

Evident că Creangă era un povestitor fermecător, dar ceea ce noi iubeam într-însul erau poveștile poporului, era intonația și expresia țaranului, era spiritul popular, felul de glume, de cimilituri și prujituri”.

Interviu agro-sportiv

Tovarășul Paul Ancu, directorul S.M.T. Girbovi-Urziceni, nu stă numai în birou cum mai procedează încă unii șefi. Cînd îl cauți este pe teren. Pe terenul... de fotbal, la meciurile susținute de echipa stațiunii. Pentru „băieți” lasă casa, lasă masa și chiar S.M.T.-ul îl lasă pe seama inginerului Emil Bădescu și se duce să încurajeze echipa. Cunoșteam pasiunea fotbalistică a tovarășului Ancu și dacă ne-am deplasat la Girbovi, am făcut-o nu ca să ne interesăm ce mai face echipa, ci ca să aflăm dacă S.M.T.-ul s-a pregătit de iarnă. Aceasta a și fost prima noastră întrebare, la care directorul ne-a răspuns prompt și monosilabic:

— Da!

— În ce au constat pregătirile?

— Mai întii, mi-am făcut o șubă nouă.

— Ce legătură are asta cu S.M.T.-ul?

— În stațiunea noastră există o echipă de fotbal care, în campionatul raional, susține meciuri

și pe vreme friguroasă. Or, dacă n-am șubă groasă, cum pot asista la jocurile băieților?

— Dar cum stați cu remizele în S.M.T.?

— Cu remizele se ocupă sașiștii. La fotbal, există numai victorii, meciuri nule și înfrîngerii — capitol la care stăm așa și așa.

— Dar cu mașinile cum stați?

— Ambele autocamioane sînt puse la punct. Ce, vreți să rămîna în pană pe șosea și fotbalistii să nu ajungă la timp pe teren, ca să piardă meciul prin neprezentare?

— Eu întrebam de tractoare...

— Lasă tractoarele, că nu-i trimitem pe băieți cu ele la meciuri. Tractoarele merg încet, zgîlțite, i-ar face pe fotbalisti să înceapă jocul oboșiți.

— Cred că v-ați îngrijit, totuși, de piesele de schimb?

— Cum să nu! Pentru schimb avem cîțiva juniori talentați, de rezervă.

— Dar reparațiile s-au terminat?

— Desigur. Nici n-am avut așa multe. Doar tricoul portarului se găurise pe la coate, iar două camere de minge erau sparte. Acum însă le-am dres și sînt ca noi!

— Am uitat să vă întreb cum a stat în toamnă S.M.T.-ul cu rezultatele?

— Două victorii, trei meciuri nule și șase înfrîngerii.

— Dar rezultatele obținute în campania agricolă nu le cunoașteți?

— Mă confunzi cu inginerul nostru Emil Bădescu. Știi, lui i-am trasat răspunderea...

— Ce credeți, în S.M.T. n-aveți nici o lipsă?

— Din păcate, da! Îmi lipsește un atacant bun și un fundaș în echipa de fotbal.

— După cum văd, numai la echipa de fotbal a S.M.T.-ului vă gîndiți mereu...

— Da' de unde! Mă gîndesc și la Rapid-București. Oare ce-o face în meciurile următoare?

V. D. POPA

— Și dacă mai întîrzie mult cu împrăștiatul gunoiului pe cîmp, să vezi ce mai derdeluș o să avem...

Desene de T. PALL